

[Ingerlise Koefoed]

principielt, for det ville nemlig slet ikke være så dårligt, hvis folketinget havde mulighed for at gøre meget mere ud af finanslovbehandlingen, end vi har i dag. Det ville også være godt, hvis vi kunne være meget længere tid forud i vores økonomiske planlægning, end vi er. Den økonomiske planlægning er jo ikke noget, der svæver frit i luften. Det, der gemmer sig bag tallene, er eller burde være den målsætning for samfundets udvikling, som partierne har, og den målsætning er det meget svært at få formuleret godt nok på grundlag af det hastværk og den panikagtige stemning, der præger de fleste af de økonomiske overvejelser her i folketinget.

Man kan også med en vis ret hævde, at den måde, vi arbejder med finanslovgivningen på, er præget af en form for automatisk fremskrivning eller tilbageskrivning af de enkelte ministeriers budgetter og opgaver, og at den nyprioritering og nytænkning, der kunne være behov for, har vanskelige kår. Vi i SF ville såmænd ikke have noget imod hvert år at tage hele budgettet op til fornyet overvejelse. Det ville også ud fra beskæftigelsesmæssige grunde være et udmærket tiltag, for det ville kræve en meget stor og meget dygtig stab af beregnere og økonomer i statens tjeneste, hvis det skulle kunne realiseres.

Men når man så kommer til hensigterne bag ved fremskridtspartiets såkaldte positive forslag – de hensigter, som fremgår af de ganske vist noget gamle bilag – må man selvfølgelig stå af. For det, fremskridtspartiet vil, er jo det sædvanlige: køre de offentlige udgifter ned, sætte de offentligt ansatte på omskolingskursus, hvor man kan opnå en lærlingeløn, indtil man bliver dygtig nok til at indgå i det private erhvervsliv, og selvfølgelig afvikle indkomstskatten.

Det kommer til at gå ud over solidariteten, men den er nok også et ord på et fremmed sprog for fremskridtspartiet.

Det kommer til at ramme på det sociale område, som i forvejen må betragtes som et godt bytte i disse dage, og som ellers skulle være sikkerhedsnet for alle dem, som tilhængerne af det kapitalistiske system rammer eller ønsker at ramme.

Det kommer til at gå ud over uddannelse og forskning, og det er meget klogt af fremskridtspartiet, for så bliver folk mindre opmærksomme over for de fælder, som fremskridtspartiet lægger for dem.

Og det kommer til at gå ud over de kulturelle områder, som netop i sparetider burde være fredlyste.

Der er vist ikke nogen grund til, fra min side i hvert fald, at gå nærmere i detaljer. Konklusionen bliver, at SF afviser forslaget, ikke på grund af det principielle, men på grund af det, der er det vigtigste, nemlig det menneskelige indhold i forslaget.

Bilgrav-Nielsen (RV):

Uanset at det tilsyneladende ifølge bemærkningerne til dette forslag er sådan, at et tidligere radikalt finansudvalgsmedlem har givet en vis inspiration til forslagsstillerne, skal jeg sige, at de bemærkninger, vi har at gøre til emnet, kommer under næste sags behandling.

Mimi Jakobsen (CD):

Vi kan udmærket i CD have forståelse for den baggrund, der ligger for fremskridtspartiets forslag, om end vi ikke sympatiserer med bestræbelserne på nedskæringer på 25-30 pct. Det er klart, at vi alle ønsker at have bedre snor i og bedre hånd i hanke med den økonomiske planlægning, som vi taler så meget om, og med et sideblik til kommunernes budgetlægning er det naturligt, at man ønsker at trække en parallel til vores budgetlægning i folketinget.

Vi mener imidlertid ikke, at det er dette forslag, der skal danne udgangspunkt for en eventuel ændring, men vil fremkomme med nogle bemærkninger under det næste forslag. Vi må så, for nu at bruge et af de mere smagfulde udtryk fra fremskridtspartiets bemærkninger til forslaget, dalre videre til det næste.

Wilhjelm (VS):

Det er som så ofte før helt rørende at se fremskridtspartiets virkelighedsopfattelse, når man kan skrive, at en af de væsentlige årsager til den økonomiske misere er, at folketinget har for lidt indflydelse på finanslovens behandling. Man skulle synes, der har været tid nok til at rette det, hvis det gik op for folketinget i 1974, da det første gang sådan rigtig var skævt. Man havde et år til at tænke sig om i til 1975, og hvis ikke det var nok, så havde man to år til at tænke sig om i. Det, der i virkeligheden er en krise i kapitalismen